

Talo mulle tarjottihin,
maat ja mannut näytettihin,
liuta lehmänkantturoita,
kaakattavia kanoja,
hevosia harjaspäitä.
Ne minä olisin saanut,
taloon jos olisin tullut,
miniäksi miehen mamman.
Kovin tuota tuumailinkin,
alituiseen arvelinkin.
Omaisuus ois tervetullut,
talo ja tavarat kaikki,
vaan kovia kylkiäiset,
myötäjäiset mammonalle:
Saisin miehen motkottavan,
kyräilevän kulmain alta,

herra tietää hulttionkin,
ylimielisen anopin,
pöydän päähän passattavan.
Kälykin komentelisi,
hyppyttäisi halvempaansa,
ihan piikana pitäisi.
Jos tulisi jälkikasvu,
pirtti täysi pikkuisia,
miten jaksan tyttörukka,
moneksikohan repeisin
minä piika pikkarainen.

Aprikoitsin ankarasti,
ottaisinko, jättäisinkö.
Sitten aivoissa välähti,
järki mielen järjesteli,
teinkin päätöksen pätevän:
Luovun tuosta lurjuksesta,
anopista yrmeästä,
tavarasta tarjotusta.
Kuljeskelen vain vapaana,
nautiskelen päivistäni,
tanssin kukkavainiolla,
huvikseni huilun ostan,
Tapiolan tanhuvilla
soitan Metsolan väelle.
Rikkaus ei oo ristinäni,
tavarat ei taakkanani.
Lienen vaikka köyhäkaula,

Yksinolon ylistys

Kirjoittanut Helmi Latva

mutta mulla on vapaus
mieleni mukaan elellä.
Ilo silmäin Luojan luonto,
huilu sointuvi somasti.
Kavereita tuovat kirjat,
koti on rakastettuni,
mielenrauha rikkauteni.